

Szám.

Margit
y Ilona,
y Lajka
el Ilka
Olga és

17-ik
utólag
Margit,
Kirinyi
ándor,

miatt

épület
at.

ÁLLATKERTBEN. (Lásd a 359. lapon.)

23. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVI. kötet.

ELEMÉR NÖVENDÉKE.

— Elbeszélés. —

CSIKORGÓ hideg januári éjszaka volt. Az óra épen ötöt ütött hajnalban s persze kint még koromsötét volt. De a kocsi már befogva ott állt a vendéglő előtt s a korcsmárosné kopogtatván az ajtón, jelenté Várhegyiné asszonynak és fiának, hogy minden kész az indulásra.

Tegnap reggel indult utra Várhegyiné asszony Budapestről a felső vidékre, hogy ott egyik jószágán valami sürgős teendőt, amit csak maga végezhetett, elintézzon. Este érkeztek az állomásra, honnan kocsin kellett tovább utazniok s nem akarván a csikorgó hidegben utazni, megszálltak a vendéglőben s a kocsit hajnali öt órára rendelték oda, hogy a rövid téli napon még az est beállta előtt Várhegyre érhesenek.

Várhegyiné már fel is volt öltözve, mikor a korcsmárosné bekopogott; de Elemér még javában aludt s a mamának ugyancsak rázogatni kellett őt, míg végre nagy álmosan fölnyitotta szemeit és ásitozva, félig boszusan mondá:

— Már fölkelni! Hiszen még nem is virrad!

Még szeretett volna mondani valamit, de nem mert s inkább csak magában gondolt ilyen félét:

— Ez már mégis borzasztó! Ilyen csikorgó télben éjnek idején utra kelni!

Ezt, mint mondott, nem merte fennhangon megvallani, mert hiszen ő maga volt az, aki ez utazásra kívánczolt s addig-addig kérte mamáját, míg ez beleegyezett, hogy elkísérje. A mama nem szil-

vesen engedett mert tudta, hogy az ilyen téli utazás nem épen mulatságos dolog. Elemér nem volt már ugyan kis fiu, őszkor mult tizenkét éves és mindig arra készült, hogy nagy tetteket, vitézi dolgokat fog végbe vinni; hamar készen is volt, akármire kellett vállalkozni, — de épen olyan hamar bele is unt s kellemetlenséget, fáradságot nem tudott elviselni. Ha pedig mamája ilyenkor félig komolyan, félig tréfásan megjegyzé, hogy gyönyörű hős az a ki holmi kisebb bajoktól is mindjárt megijed, Elemér azt válaszolta:

— Oh, mamácska, nem ijednék én meg, ha valami igazi nagy dolgot kellene végbe vinni; de ilyen apróság csak nem érdemli, hogy az ember szenvedjen miatta!

Most is roppantul boszantó dolognak találta, hogy ily korán föl kell a meleg ágyból kelni s kimenni a zuzmarás hidegbe; de mert maga kívánczolt az utra, mégis röstelt panaszkodni s keserves arcczal ugyan, de végre fölkelte s egy kis félóra mulva már el is indultak. Még egészen sötét volt s metsző hideg szél kíséretében sűrűn havazott. Elemér bundába, kendőbe úgy be volt pólyázva, hogy még az orra hegye sem látszott ki; de azért csakhamar siránkozó hangon panaszkodni kezdett, hogy fázik és igazán szinte a foga is vaczogott. Minthogy azonban a mama legjobb akarattal sem segíthetett rajta, most már több kendőt, pokróczot nem is lehetett rárakni, tehát végre elhallgatott és hátra dőlve a kényelmes ülésben, szépecskén elaludt. Mikor több óra multával fölébredt, gyönyörű téli napot látott. A fellegek eloszlottak, az ég kiderült s a nap, bár nem melegített, ragyogóan csil-

logott
mérne
asztán
dégglő
tek és
lyogva

megvi
igazán
hozta
ideje
vitéle

kissé
az em
Az új

takar
Mond
lami
hogy
volné
teljes
marac
lehet,
hideg

nem k

birja-
akar
tetlen
járt e

benyi
megpi
is ül
továb
lassan

logott a hófedte mezőkön. Erre még Elemérnek is visszatért jókedve, főleg mikor aztán egy kis városban megálltak a vendéglőben s jó meleg szobában megpihentek és meg is ebédeltek. A mama mosolyogva mondá:

— Nagyon örvendek, hogy végre megvizsgáltódtál, — mert reggel már igazán sajnálni kezdtem, hogy magammal hoztalak. A téli idő, ugy látom, nem lesz ideje a nagy tetteknek, melyeknek végbevételére mindig készülsz.

— Oh, mamácska, szólt Elemér kissé szégyenkezve, hát kellemes az, mikor az ember egészen megdermed a hidegtől! Az ujjomat sem tudtam mozdítani!

— Nem bizony, annyira be voltál takarva bundába, kendőbe, pokrőczokba. Mondhatom, nem igen hasonlítottál valami hóshöz, ámbár én nem is kívánom, hogy hős legyen belőled. Nagyon megvolnék elégedve, ha csak kötelességeid teljesítésében tudnál eléggé állhatatos maradni. Néha pedig az is kötelesség lehet, hogy az ember korán fölkeljen és hideget törjön panasz nélkül.

— Igen, de mikor az ember már nem bírja elviselni!

— Kedves fiam, az a kérdés, nem bírja-e, vagy nem akarja? Aki komolyan akar valamit, az sokra képes, ami lehetetlennek látszik olyan előtt, aki mindjárt elveszti türelmét és bátorságát.

Az öreg János kocsis épen ekkor benyitott s jelentette, hogy a lovak már megpihentek, tessék fölszálni a kocsira. Beisültek és minden baj nélkül utaztak tovább. A nagy hó miatt sok helyen csak lassan lehetett előre jutni s már-már

esteledni kezdett, pedig még jó két órányira voltak céljuktól. Elemér legokosabbnak találta, hogy szundikálva töltse az időt megérkezésükig; de alig hogy elszenderedett, hirtelen erős lökésre riadt fel.

— Jaj, mi ez? kiáltá ijedten.

— Felfordult a kocsi! felelé a mama.

Valóban ugyane pillanatban a kocsi befordult egy árokba, melyet a kocsis a nagy hófúvás miatt nem láthatott. Reszegeve, ropogva dőlt féloldalra a kocsi s Elemér rémült sikoltással anyjára esett.

— Ne félj semmit! szólt a mama, ki e veszedelem közepette és első sorban fiára gondolt.

De Elemér csak jajgatott keservesen s a mama aggódva kérdé:

— Meg vagy sértve valahol!

— Oh igen; nyöszörgé Elemér.

— Hol?

— Oh... mindenütt! Jaj!

Ez alatt a kocsis fölkelte a hóból és a kocsi fölfelé eső ajtaját kinyitva, mondá:

— Jöjjön ki, ifjúr!

— Kapaszkodjál ki! mondá a mama, ki nem mozdulhatott előbb, mert ő volt alól, Elemér pedig reá esett. — Ugorjál ki!

— De nem tudok! Nem bírok ismétli Elemér a nélkül hogy megkísérelte volna.

A kocsis, látva, hogy Elemér nem mozdul, izmos karjaival megfogta és kiemelte, aztán kiségitette a mamát is. A jó mama, alig hogy talpon állott, sietett fiához, hogy lássa, mi baja történt, — de bizony Elemérnek épenséggel semmi baja sem volt az ijedtségen kívül.

— Hála Istennek, hiszen nincs semmi bajod! szólt a mama, nem sérült meg se kezed, se lábod . . .

— Az nem . . . szólt Elemér magát tapogatva . . . de úgy össze vagyok törve mindenütt . . .

A mama a kellemetlen helyzetben is kénytelen volt mosolyogni, aztán a kocsihoz fordult, hogy tanácskozzék vele, mit tegyenek már most. A baj bizony elég nagy volt; a nehéz kocsi meglehetősen mély árokba dőlt, szó sem lehetett arról, hogy egy ember onnan kiemelhesse.

— Nincs más hátra, János, szólt a mama, mint hogy felül az egyik lóra és a legközelebbi faluból segítséget hoz. Mert azt nem várhatjuk, míg valaki véletlenül erre jő . . . meglehet, hogy órákig is hiába várnánk.

— Igen ám, nagyságos aszszonyom . . . de hát míg én oda leszek, addig itt egyedül lesznek . . . ?

— Már hiába, mást nem tehetünk.

Elemér ugyancsak ijedt arcot vágott, mikor ezt hallotta, de nem maradt ideje, hogy kifogásokat tegyen, mert az öreg János nem vesztegette hiába az időt, hanem gyorsan lóra kapott és egy perczel később már elvágatott.

Ezalatt lassanként már egészen beesteledett, az ég is megint beborult és metsző szél kíséretében ismét erősen havazni kezdett. A kemény hidegben egy helyen megállani nem lehetett, mert kezök-lábuk elfagyott volna; fel s alá járni meg a csapkodó hó miatt nagyon kellemetlen volt.

Nem messze az uttól sűrű fenyves erdő terült el s a mama oda mutatva, mondá:

— Addig is, míg János visszakerül, menjünk az erdőbe; ott kevésbé ér a szél és hó.

Elemérnek ez nem volt kedvére, mert az ő képzeletében minden erdő tele volt zsványokkal és rablókkal. A hófürgeteg azonban mindinkább dühösen tombolt s a mama semmit sem kérve többé, gyorsan az erdőbe menekült. — Elemér pedig utána, mert egyedül ott maradni az ut közepén már épen nem volt bátorsága.

Az erdőben csakugyan sokkal tűrhetőbb volt helyzetök; az örökzöld lombu sűrű fenyves felfogta a szél erejét, a hó sem hullott oly sűrűn a földre, sőt egyes nagy fák alatt egészen tiszta helyek voltak, úgy hogy a mama egészen megnyugodott, mert itt minden nagyobb baj nélkül bevárhatták, míg János a segítséggel megérkezik. Elemér is nyugodtan járt fel s alá egy kis ideig, de mint mindig, most is csakhamar elhagyta türelme s rossz kedvében megint a rablóhistoriákon járt az esze. Egyszer a szél nem messzire megrázott valami száraz galyat s Elemér, halálsápadtan az ijedtségtől, megragadta a mama karját s gyorsan vonszolta maga után vagy ötven lépésnyire befelé az erdőbe.

— Mi az, mi baj? kérdé végre a mama, midőn első meglepetéséből magához tért.

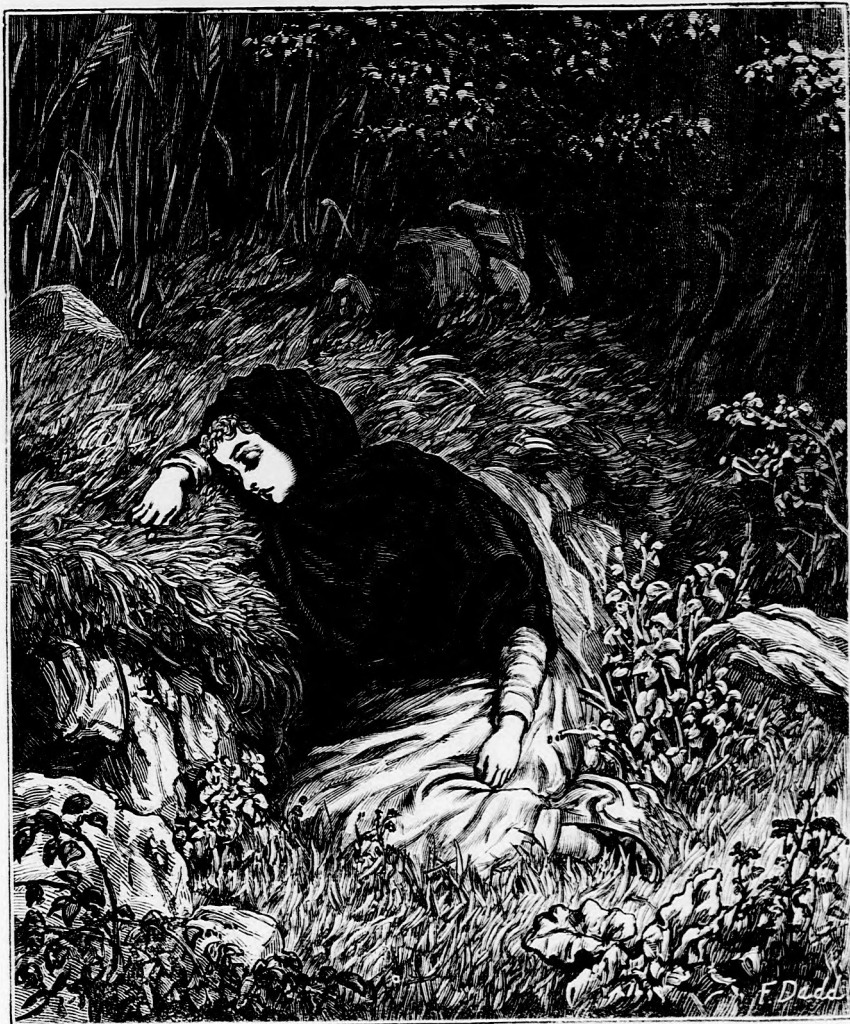
— Amott . . . egy ember . . . bizonyosan rabló.

— Mi jut eszedbe! Nincs ott senki.

— De igen . . . én jól láttam, egyenesen felénk tartott . . . meneküljünk innen!

A mama azonban, bár őszintén maga is félt kissé, nem engedte át magát az oktalan rémületnek, hanem így szólt:

— Nem szabad tovább mennünk, mert különben János ránk nem talál. Már is messze jöttünk.

DÉLUTÁNI ÁLOM. (Lásd a 362. lapon.)

Elemér nagy öröme épen e pillanatban nem igen messziről kiáltás hallatszott s tisztán megismerhették az öreg János hangját, aki őket hívta. Figyeltek,

hogy azon irányban indulhassanak, a honnan a hang hallatszik, — csakhogy, sajátságos módon a hang az erdő mélyéből hallatszott. Mindazáltal megindultak ezen irányban, nehogy Jánost eltéveszessék.

Szerencsétlenségre az öreg János más helyen ment be az erdőbe, mint Elemér és mamája, s folyton kiáltozva lassan haladt előre. A szél el-elkapkotta a hangot s a sűrű erdőben nehéz volt eligazodni; Elemér is kiáltozott Jánosnak, de jó ideig bolyongtak erre-arra, míg végre egészen közléről hallották egymást és aztán nemsokára találkoztak. Elemér annyira megörült, hogy ijedséget, hideget, fáradságot elfelejtett s szeretett volna nyakába ugrani az öreg Jánosnak.

A kocsis jelentette, hogy a faluból több embert hozott segítségül, a kocsit már kiemelték a gödörből, tehát csak vissza kell menni szaporán. De mikor indulni akartak, azt vették észre, hogy nem tudják, merre kell menniök; mialatt egymást keresték, elfelejtettek arra ügyelni, mely irányban járnak. Az erdő pedig mindenféle egyforma. Rövid tanakodás után végre mégis megindultak egy irányban, melyet a helyes iránynak gondoltak; de miután jó ideig gyalogoltak, egy uthoz jutottak, melyet azelőtt egyikök sem látott.

— Nem jó uton járunk, szólta a mama; ezen a gyaloguton nem jöttünk keresztül.

— Magam is azt hiszem, hogy eltévedtünk! szólta János.

— Istenem, hát most már mit csinálunk! kiáltá Elemér siránkozva.

— Igyekezni fogunk kivergődni innen, felelt a mama. Ez a gyalogut okvetetlenül kivezet valahová. En tehát azt hiszem, legokosabb, ha ezen megyünk tovább, mert ha csak úgy bolyongunk a fák közt, akár egész éjjel is tévelyeghetünk.

— De hátha nagyon sokáig tart, míg ezen az uton kijutunk valahová?

— Mégsem tehetünk egyebet. Menjünk!

(Folytatása következik.)

MAGYAR JELES FÉRFIAK EMLÉKE.

— I. B. Eötvös József szobra Budapesten. —

(Képpel a 360—361. lapokon.)

HÍRES emberekről és nagy tetteikről, melyeket a történetírók följegyeznek, tudom, mindnyájan szerettek olvasni és hallani, különösen a mi magyar Hazánk jeles férfiairól, kik a magyar nép javának szentelték életüket és lángeszöket. Az ilyen jeles férfiokról még halála után is hálásan emlékezik meg minden nemzet s a történetírók követendő például jegyzik föl tetteiket s mi mindnyájan okulunk és épülünk rajta. De hogy hálánkat kifejezzük, még egyebet is teszünk: ércz szobrot emelünk, mely a dicső férfiak emlékét megörökítse s alakjukat még századok multával is mutassa az utódoknak.

Nekünk magyaroknak számos jelesünk volt már, még pedig nemcsak hősök, akik a csatában arattak dicsőséget, hanem tudósok, írók, költők is, akik békés, csön-des munkával szolgálták a nemzetet. Ezek néhányának emléksobrát akár om nektek is bemutatni s kezdem a legjelesebbek egyikével, b. Eötvös Józsefével, kinek szép szobrát fővárosunkban, Budapesten nemrégén állították fel.

Később, majd ha nagyok lesztek, sokat fogtok olvasni b. Eötvös Józsefről és olvasni fogjátok gyönyörű munkáit, melyeket a külföldi művelt nemzetek is lefordítottak a maguk nyelvére, úgy hogy Eötvös híres lett nemcsak Magyarországon, hanem egész Európában. Nagy tudós volt, nagy költő is, kinek gyönyörű versei közül egyiket-másikat talán már olvastátok is. De különösen épen a magyar gyermekek tartoznak hálával Eötvös emlékének, mert e nagy férfiú életének egyik főczélja a gyermekek oktatása volt. Csak úgy lehet a gyermekből jóra való, boldog ember, ha tanul és Eötvös sok esztendőn át azon fáradozott, hogy az iskolákat javítsa, szaporítsa, hogy Magyarország serdülő fiaiból és leányaiból művelt emberek váljanak.

Nagy szónok is volt, és mikor az országgyűlésen beszélt, mindenki elfojtott lélekzettel hallgatta nemes és bölcs szavait.

Nyolcz esztendővel ezelőtt halt meg és az egész ország megsiratta. Hogy pedig annál inkább megemlékezzünk reá: Budapesten, a szép Duna part egyik legszebb helyén szobrot emeltünk neki. Aki közületek e szobrot meglátja, emlékezzék meg arra, hogy akit e szobor ábrázol, b. Eötvös József, Magyarország egyik legnemesebb szívé és legnagyobb elméjű férfia volt, ki életét hazájának szentelte s mindnyájunk háláját kértemelte.

ÁLLATKERTBEN.

(Képpel a czimlapon.)

NO GYEREKEK, itt vagyunk!
Itt ma sokat láthatunk!

Várjatok csak, várjatok:

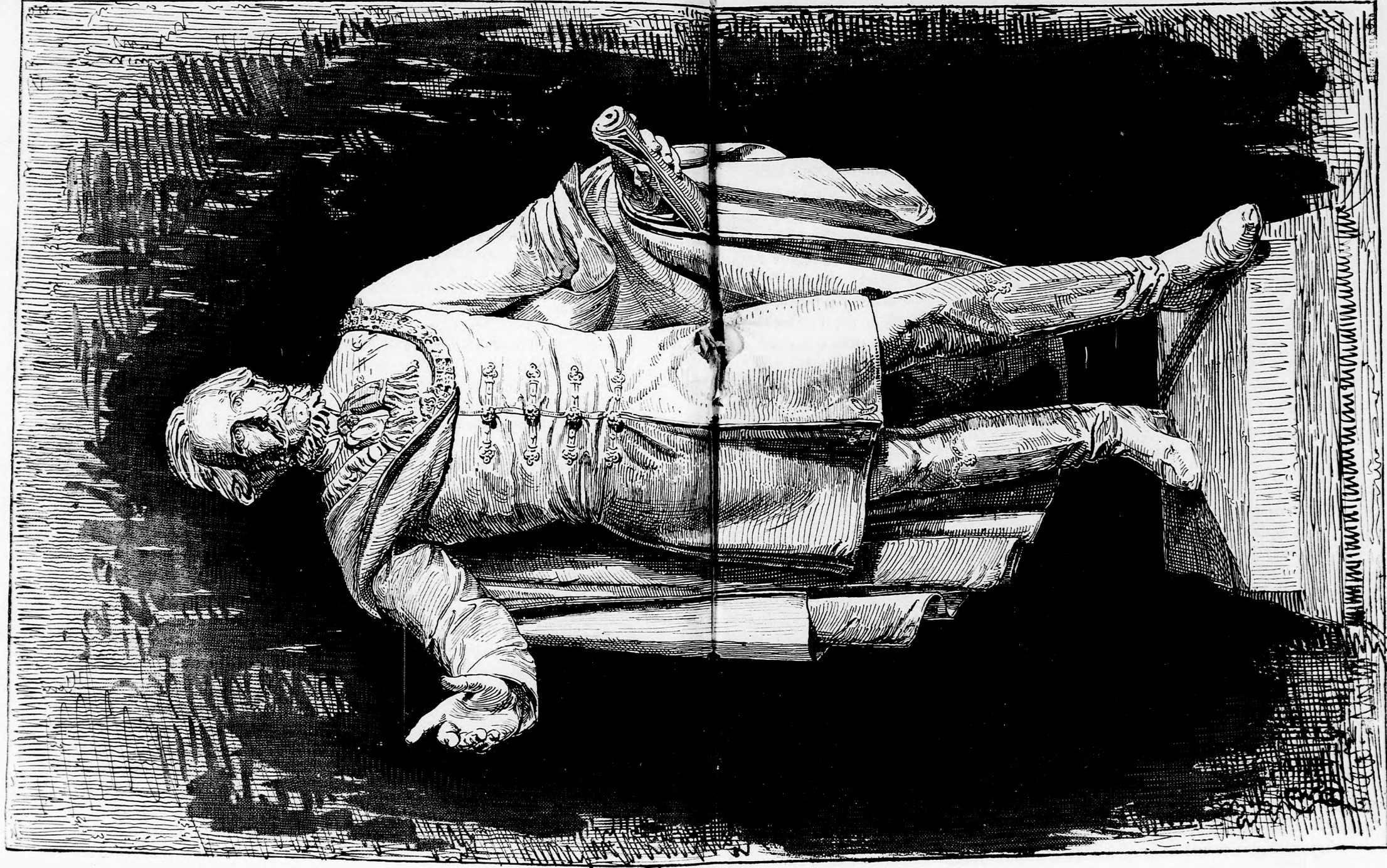
Milyenek az állatok.

Arra menjünk, arra ni —

Ott lesz fura valami.

Tányértalpu,
Lomposfarku,
Szőrös-bőrös, de nem ördög,
Halljátok-e: dirmeg-dörmög.
Psz! nézzétek: ez a medve,
Ma haragos, nincsen kedve.
Pedig ám ez nagy hamis:
Ha akarja, tánczol is.
Városokban
És falukban
Muttogatják, tánczoltatják,
Jobbra-balra megforgatják.
Ha nehéz is, ugrik a!
Csörgős dob a muzsika.
Csörgetik és pörgetik,
Szegény maczkót döngetik.
Ugy megugrál, mint a bak,
Gazdája sok pénzt bekap;
Mert ha tánczolt eleget:
Akkor aztán kéreget.
A réztányért elveszi,
A talpára rá teszi.
Ugy megy körül emberséggel,
Alázatos medve-képpel.
Sokat összekunyorálgat —
Ugy-e bizony fura állat?
Hanem ennél még furább
Valami is van odább.
Tudjátok-e, hogy micsoda?
Ugy-e, hogy nem? Menjünk oda.
Pedig már ti láttatok,
Tudom, ilyen állatot,
Egy lába sincs, négy keze van
Volt is egy az udvarunkban.
A képe meg olyan forma,
Mintha csak egy ember volna.
Ugy van Pali, eltaláltad:
Majom ez az ember-állat.

(Folytatása következik.)

MAGYAR JELES FÉRFIAK EMLÉKEI. I. B. Eötvös József szobra Budapesten. (Lásd a 55. lapon.)

DÉLUTÁNI ÁLOM.

(Képpel a 357. lapon.)

AKÖZEL kis városkába
Gyalog indult Erzsike.

Areza, háta szinte lángolt
A nyári nagy melegbe.

Ott az erdőn, lombos erdőn —
Enyhül majd a fáradtság,
Meleg nem hat át az ernyőn,
Jó hűvöst ad minden ág.

El is éri a zöld erdőt
Ezer kis madárka zeng,
Döngő rovar, tarka pille
Illan, zurran, lejtve leng,

Sötét árnyék borul rája,
A szellő legyezgeti
És egyszerre csak, hogy hogy nem:
Az álom kerülgeti.

A fübe leheveredvén
A karjára ráhajlik,
Szeme héját lebocsátja
S édesdeden elalszik.

A tánczó lepke, rovar,
És az a sok madár ott:
Kis lelkében zengicsélő
Angyal-karrá változott.

KÉT KIS MEDVE KALANDJAI.

Állatmese. Négy képpel.

MESSZE a rengeteg erdő mélyében,
jól elrejtett, biztos barlangban
lakott egy medvecsalád: az öreg
medvepár és két gyermeke. Az egyik ki-
csinynek Maczkó volt a neve s jól megter-
mett, sokat ígérő medve-urfi volt; huga,

Talpas kisasszony pedig nem kevésbé szé-
pen fejlett s előre lehetett látni, hogy
hires szépség lesz majd a medve-kisasszo-
nyok közt.

Az öregek gondosan ápolták és őriz-
ték is bocsaikát; nem volt szabad ki-
menniök a biztos barlangból, amit külön-
ben Maczkó és Talpas nem nagyon saj-
náltak, mert a barlang elég tágas volt,
lehetett játszani benne, eleséget pedig a
medve-apó bőven hozott mindennap. Így
tehát vigan és boldogan éltek.

Lassan-lassan azonban a két testvér
növekedett és mindig újabb kérdésekkel
faggatta az öreget. Szerették volna tudni,
mi van odakint, a barlangon kívül Hol?
szerzi medve-apó a jó eleséget? De a med-
ve-mama mindig csak azt felelte:

— Majd meglátjátok, ha itt lesz az
ideje! Örüljete, hogy még nem tud-
játok.

Talpas, mint szerény és ille delmes
medve-kisasszonyhozillik, be is érte volna
ezzel, de Maczkó nem akart belenyugodni
s mikor egy napon az öreg medve-apó,
kövér bárányokat hozva haza ebédre, azt
mondá, hogy ugyancsak veszedelmes ka-
landja volt, ez szeget ütött Maczkó fejébe.
Nagyon szerette volna tudni, mi az a
kaland?

Félrehuzta Talpast egy sarokba s
ott sokáig tanakodtak, valjon mi az a
kaland? De utoljára sem bírták kitalálni.

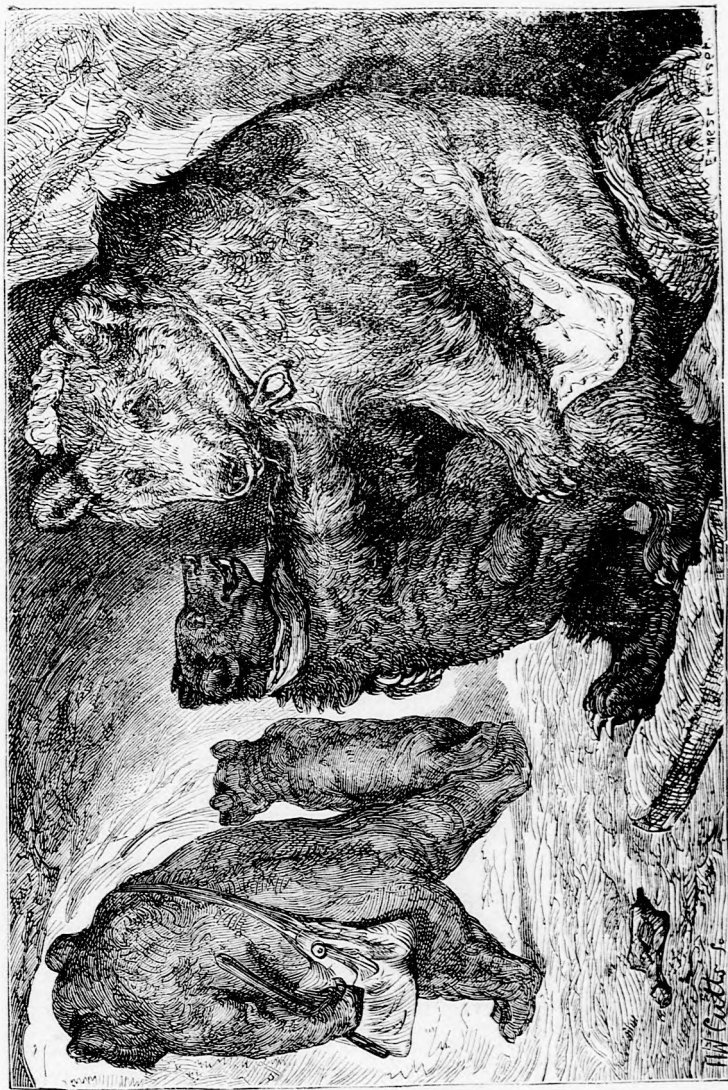
— Legjobb volna, ha megkérdeznéd,
szólt Talpas. Te kedvence vagy apának,
neked megmondja.

— Sokkal jobb volna, ha te kérde-
zéd meg apától.

Talpas jószivü levén, magára vál-

lalta. Mikor másnap az öreg medveapó vadászatra indult és Maczkó kikísérte az

ajtóig, Talpas hizelkedve anyja ölébe ült és kérde tőle:

— Mondd csak, mama mi az a kaland?

— A kaland? Az bizony, kedves

gyermekem, legtöbbször nagy baj. Majd tapasztalod idővel te is.

Ezzel a medvemama dolgai után lá-

tott s mikor Maczkó kíváncsian kérde Talpastól, tudja-e már, mi az a kaland? — Talpas azt felelte.

— Tudom; a kaland legtöbbször — baj.

— Baj! De hát a baj micsoda?

A boldog két kis medvének még soha sem volt semmi baja, tehát nem is tudta, mi az. Maczkó nagyon boszankodott

— De hát mért nem kérdezted meg mindjárt, mi az a baj? Most csak annyit tudok, mint eddig.

— Nem merem tovább faggatni... jobb volna, ha te kérdeznéd apától.

— Már nincs más hátra! dörmögé Maczkó.

Este, amint medveapó hazatért, a vacsoránál Maczkó csakugyan kockázattal tette a kérdést:

— Kedves apa, mi az a kaland, ami legtöbbször baj?

— Az, fiam, veszedelem.

Maczkó és Talpas nagyot bámultak, de nem lettek okosabbak. Mert hát a veszedelem micsoda? Valami enni vagy innivaló? Édes-é vagy savanyu? Maczkó még tovább akart kérdezősködni, de az öreg kurtán véget vetett a faggatásnak, mondván:

— Ne törd a fejedet olyan dolgon, ami még nem neked való. Majd megtudod elég korán.

Maczkó urfi durczás arcot vágott s bizony röstellem megvallani, de igaz, a máskor oly szelid Talpas kisasszony is duzzogott Medve-apó azonban nem türte az ilyen illetlen viseletet s büntetésül mind a kettőt a barlang legsötétebb zugába állította, ott kellett tölteniök az éjszakát.

— Jól van, dörmögé Maczkó, ha nem akarják megmondani, majd megkeresem magam. Bizonyosan valami jó csemege az, de nekünk nem akarnak adni belőle.

És ott a zugocskában halkán suttogva, összebeszéltek, hogy majd reggel, mikor a mama is sétára megy, kilopóznak és keresnek bajt és kalandot.

Másnap reggel Maczkó és Talpas olyan jámbor arcot vágta, mintha semmi roszt sem törnének a fejüket; az öregek tehát minden gyanu nélkül eltávoztak. De alig voltak túl a dombon, mely a barlang ájtajából látszott, Maczkó és Talpas gyorsan fölkerekedtek s az ellenkező irányban utnak indultak az erdőbe.

Pompás napos idő volt s a két testvér roppantul gyönyörködött a szép erdőben, melyet még soha sem látott. Nem sokára egy vadalma-fát pillantottak meg.

— Nini! úgy emlékszem, ilyet már ettünk! Ez pompás lesz! kiáltá Talpas.

De az almához nehéz volt hozzáférni; végre Maczkó, mint gavallér medve-urfihoz illik, fölmászott a fára s az egyik ágát megragadva, lehajtotta, úgy hogy Talpas leszedhette a gyümölcsöt. De az ág hirtelen ketté tört és Maczkó nagyot koppanva leesett a földre.

— Jaj, nagyon megütötted magadat? kérde a jószívü Talpos!

— Sebaj! szólt Maczkó vitézül s gyorsan lábra állt. Most legalább kényelmesen ehetünk a letört galyról.

Beleharaptak az almába. — De hát az még éretlen és rettentően keserű és fanyar volt. Ugyancsak savanyu pófát vágta hozzá.

— Uh, hiszen ezt nem lehet megenni! szolt Talpas.

— Nem ám, dörmögé Maczkó. És ezért ütöttem meg annyira a hátamat!

Boszusan otthagyták a vadalmát és tovább sétáltak. A nagy sétában lassankint meg is éheztek, el is fáradtak és Talpas végre kijelenté, hogy ő már nem bír tovább menni.

— Tudod mit, szolt az udvarias Maczkó. Feküdjél ide a bokorba és pihenj. Én majd keresek valami enni valót.

Talpas lefeküdt; Maczkó pedig elindult eleséget keresni. Nem is ment messzire, midőn megpillantott egy kis malacot, mely a sertésfalkától elmaradva itt tévelygett. Maczkó ovatosan közeledett s hirtelen rárohant a szegény malacra, s egyszerre megölte. Örült is a fogásnak nagyon, midőn hirtelen megszólalt valaki a háta mögött:

— Valóban szépen volt megfogva! Derék vadász vagy!

Maczkó meglepetve fordult hátra s róka komát pillantotta meg, ki egy

közel bokor alól nézett reá s így szolt ismét:

— Mondbatom, nagyon ügyesen ragadtad meg a zsákmányt. Látszik, hogy gyakorlott vadász vagy!

Maczkó elpirult a dicséret fölötti örömében s szerényen megjegyzé, hogy ő bizony nem gyakorlott vadász, ez csak első kísérlete.

— Ah! lehetőségé! szolt a róka szintelet csodálkozással. Ilyen fiatal és már ilyen ügyes. Barátom, belőled még hires medve lesz!

Maczkó büszke kezdett lenni magára és mohón leste a róka szavait. Róka koma pedig így szolt tovább:

— Csak az kár, hogy olyan kurta a farkad. Lásd, ha olyan szép hosszú farkad volna,

mint nekem, akkor téged választanának meg medvék királyának.

— De hát ha nem nő meg?

— Oh, azon lehet segíteni! Csodálom is, hogy szüleid nem gondoltak erre. Csak jól meg kell huzni, nyujtani és

mindjárt olyan lesz, mint az enyém. Ha akarod, én mindjárt segítek is rajtad.

Maczkó készséggel ráállt s róka koma erős botot keresve, ezt odakötötte a Maczkó kurta farkához, aztán így szólt:

— Most mindjárt meglesz. Látod ezen a fán ezt az ágat, mely villa formájára két felé nyulik? Menj oda föl és a farkadra kötött botnál lógasd le magadat

onnan. Mindjárt kihuzódik a farkad és olyan lesz, minő a medvekirályt megilleti.

Maczkó nagy örömmel követte a tanácsot s egy perczel később már ott lógott farkánál fogva. Igen ám ott lógott, de csakhamar belátta, milyen bolondot tett. Nem tudott többé mozdulni, se föl, se le, meg volt fogva fölakasztva.

— Jaj segítség! kiáltá rémulten.

Róka koma azonban, fölkapván a Maczkó által megölt kis malacot, csufolkodva mondá:

— Ne nagyon kiabálj, mert emberek jöhetnek s akkor véged van. Másrok pedig ne szökjél meg anyádtól, ne kalandozzál egymagad, mikor még nincs eszed hozzá. Most jó mulatságot kívánok s köszönöm ezt a jó pecsenyét; mert ezt már csak én eszem meg. Aztán, ha megnő a farkad és medvekirály lesz belőled, gondolj reám! Servus!

Ezzel a gonosz róka eltűnt a bokrok között s Maczkó nem tudta, a ravasz rókára haragudjék-e inkább, vagy saját magára, hogy olyan ostoba volt. Vergődött, hánykódott, de bizony nem szabadult volna szomorú helyzetéből, ha Talpas meg nem hallja orditozását s oda nem siet. Talpas fölmászott a fára, szétharapta a Maczkó farkára kötött botot s így Maczkó lezuhant a földre. Ugyancsak megütötte a koponyáját, — de ezzel nem is gondolt; — csakhogy megszabadult.

Egészen elment a kedvök a kalandozástól s meglehetősen busan megindultak hazafelé. Egyszerre, amint egy vén odvas fa mellett elhaladtak, Maczkó szaglálózni kezdett s így szólt:

— Mézet érzek! Bizonyosan itt van ebben a fában! Mindjárt megvizsgálom!

— Mész? Oh mily pompás volna! Ugy szeretem a mézet! szólt Talpas.

Maczkó azonnal fölkapaszkodott a fára s nem igen magasan csakugyan rátalált a mézre, — egy nagy raj vadméh tanyázott az oduban.

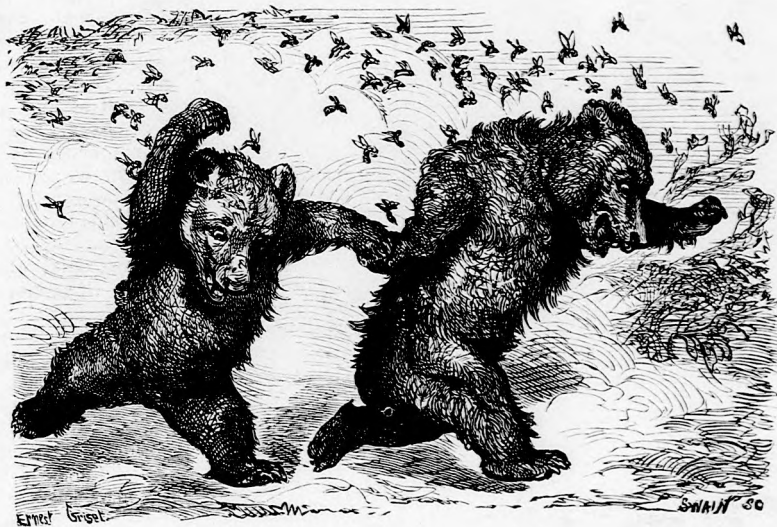
— Megvan! Itt a méz! kiáltá Maczkó.

Talpas gyorsan utána kapaszkodott és mohón benyultak az oduba; de odabent

ekkor rettenetes zsongás támadt, a méhek szörnyű dühre lobbanva borzasztó támadásra készültek a mézrablók ellen. Az egész raj fölkerelkedett s neki rontott a két medvének; egy pillanat alatt Maczkónak is, Talpasnak is, orra, szeme, szája füle tele volt a méhek fullánkjaival, úgy hogy hamarjában azt sem tudták, mi történik velök. Hiába akarták magukat védeni, — a méhek dühös raja csak mindinkább mérgeesen szurkálta őket.

— Jaj fussunk! ordítá Talpas. Hiszen megölnék!

Maczkó sem tudott okosabbat s így hanyathömlök futásnak eredtek; de a méhek még nagy darabon üldözték őket s

egy összeszurkálták, hogy mire hazaértek, szemök, orruk, szájuk, csupa daganat volt.

Jajgatva és bünbánólag beszélték el otthon viszontagságaikat, mire az öreg medveapó így szólt:

— Nagyon jól esett ez így. Nem akartatok rám hallgatni, minden áron tudni akartátok már, mi a kaland, baj és veszedelem. Most tehát már tudjátok, ámbár ezek még csak kicsi bajok voltak.

— Hát még nagyobbak is érhetnek? kiáltá Maczkó ijedten. Köszönöm szépen! Akkor én nem is mozdulok többé hazulról, míg csak édes apám nem mondja, hogy már tehetem.

— De én sem ám! tevé hozzá Talpas siránkozva.

Ugy történt s Maczkó urfit és Talpas kisasszonyt nem is érte több veszedelem.

A »KIS LAP« XVI. köt. 20-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték: Reicher Irma és Paulovics Amália, Siska Erzsike, Beer Olga és Klotild, Markgraf Erzsike, Hertelendy Lóra, Hanvay Mari.

Kis Értesítő.

A szegedi árvízkarosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabban adakoztak:

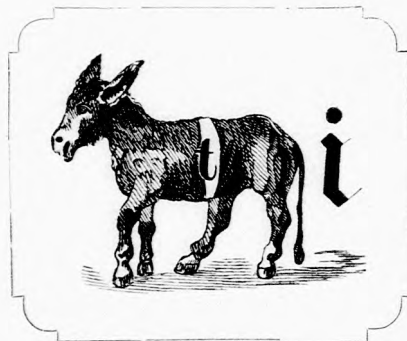
Kuniska Ilonka gyűjtése 5 ft. (az adakozók névjegyzéke eddig még nem jutott kezemhez F. b.); ehhez hozzáadva az eddig kimutatott 501 ft. 99 krt, tesz a »Kis Lap« gyűjtése összesen 506 ft. 99 krt, 3 db. aranyat és 1 magyar huszást.

Ez adományokat rendeltetésök helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

KÉP-REJTVÉNY.

— Földrajzi. —

GYÁSZ-ROVAT.

A kérelhetetlen halál ismét kiszőlított körötökből egy kis leánykát. Ez

PFEFFER JULISKA

ki 7 éves korában két napi szenvedés után halt meg pestmegyei Uriban.

A kis angyalok legyenek kedves játszótársai. F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bagly Béla. Kivánságotnak eleget tettünk; a többi a kedvező szerencsétől függ. — **Spitz Dolfi.** Forgó bácsi szívesen válaszol általános érdekű kérdésekre, de a »K. L.« szerkesztősege végre sem tudakozódó, sem közvetítő intézet. Bármely könyvkereskedőnek irsz az országban, az Budapest térképét megküldi neked. — **F. L. (M. Tlqd.)** Elvi ok gátolja. De hát azért teremtett a jó Isten fotografust, hogy stb. De erre nézve a kis lányok külön sorait várom. — **Klein Henrik és Mór.** Már egyszer egy másik kérdezőt felvilágosítottam az iránt, hogy a »Kleine Leute« című német gyermeklap, ezelőtt 8 évvel a »Kis Lap«-ból származott, de akkori tulajdonosa Lipcsébe adta el, a hol megváltoztatott ezímen s e lapból teljesen különböző tartalommal jelen, vagy tán csak jelent meg. — **Siklós Irma és Gyula.** Az egyiket ki fogom adni. — **Hammersberg Miklós.** Ha a »B«-vel kezdődő olyan rut nem volna, a különben ügyes rejtvényt szívesen közölném. A másik sorra kerül. — **Ringer László.** A Balaton és Sió leírása öreg betűs 8 sorban kissé tán mégis rövid; amivel koránsem azt akarom, hogy bővebben ird le a »K. L.« számára, mert arra még nagyon kicsi legény vagy. Iparkodásod azonban örömemre szolgál s írásod, rajzod sem olyan hiányos, mint a milyenek szerénységben gondolod. — **Bankos Izidóra.** Ha még meg nem jelent pedig úgy sejtem hogy meg örömet bemutatom olvasó társaidnak. — **Turnovszky Dezső.** A 2-ik sz. beválik s meg is rajzoltatom. — **M. J.** Kissé didactikus; a levont tanulság nem világlik ki a példából. Ennek kell hatni, még pedig magyarázat nélkül. — **Fuchs Rézsene.** Kedves apádat figyelmeztess a neki szóló üzenetre ugyan csak ebben a rovatban. Levelkéd jól esett s ha magyarul írod, még nagyobb örömemre szolgál.

(Vége következik.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület Budapest 1879. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.**

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.